

РЕШЕНИЕ

№ 1184

гр. София, 13.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47
състав,** в публично заседание на 17.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **11389** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. с чл.84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на Ф. Д. М., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., срещу РЕШЕНИЕ № 10335 от 01.10.2024г. на Председателя на ДАБ при МС, с което по чл. 75, ал. 1, т.2, вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4 от ЗУБ, вр. с чл. 9 от ЗУБ, е отказано да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут.

По изложените в жалбата твърдения за незаконосъобразност на решението – се моли същата да бъде уважена. Навеждат се доводи за наличие на нарушение на чл.35 АПК и чл.75, ал.2 ЗУБ при изясняване на обстоятелствата и обсъждане на представените обяснения. На първо място се твърди, че административният орган не е съобразил факта, че причините да напусне страната си на произход -са свързани с наличието на заплахата за живота и сигурността му. Прави се твърдението, че не е направен достатъчно задълбочен анализ на актуалната обстановка в държавата на произход на жалбоподателя. Визира се, че неправилно ответникът е приел, че Турция, през която преминал кандидатът е „трета сигурна държава“ по смисъла на §.1, т.9, б.„г“ от ДР на ЗУБ. Подчертава се, че видно от Становище на Европейския и социален комитет /ЕСК/ за ролята на Турция в бежанската криза, не е спорно, че страната е ратифицирала Женевската Конвенция за бежанците и Протокола към същата, но прилага географско ограничение към търсещите убежище. Визирано е, че има Закон за чужденците от 2014г. в Турция с разписани 4 вида статут като първоначално

сирийците получавали статут на „посетител“, а в последствие и временна закрила, но Турция е имала практика да връща обратно тези кандидати, за да ги засели в районите на С., където преди това си живеели сирийски кюрди. С оглед изложеното се моли да се уважи жалбата.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично, както и се представлява от адвокат Н.. Процесуалният представител поддържа становище, че оспореното решение е неправилно и незаконосъобразно и следва да бъде отменено. Счита за неправилни изводите на административния орган, че Турция се явява трета сигурна страна по отношение на молителя, тъй като последният няма връзка с тази държава по смисъла на чл. 38, §2 от Директива 2013/32. Позовава се на редица доклади на международни организации, съгласно които Турция извършва насилствена депортация на сирийци в С..

Жалбоподателят (лично), в съдебно заседание от 17.12.2024г. се позовава на твърдения за закрила на основание документи - военна лична карта, граждански документ, повиквателна за запас с дати 2020г., които са предявени на преводача, за превод в заседанието. По отношение на становището на ответника за Турция, подчертава, че две години е живял там, но без документ за пребиваване, който се издава на сирийските бежанци, както и че е бил лишен от всякакви права, заради липсата на такъв документ.

Ответната страна чрез процесуалния си представител юрк. К. оспорва жалбата и моли като неоснователна да се отхвърли. Поддържа становището, че правилно и законосъобразно е възприето в решението на председателя на ДАБ МС, че не са налице предпоставки по чл.8 ЗУБ и чл.9 от ЗУБ. Посочва, че в С. са останали да живеят по – голяма част от семейство на кандидата. Подчертава, че има две годишният престой в Турция, която е определена за трета сигурна страна в решението на Министерски съвет от 03.04.2024г..

Административен съд – София град, I отделение, 47 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбата е в срок от 11.11.2024г. по отношение на връчване от 29.10.2024г., от страна с правен интерес, поради което следва да се разгледат доводите по същество.

Във връзка с гореизложеното съставът на първо място приема следното:

Производството за закрила е започнало по молба вх.№ В-13-711 от 10.07.2024г. /75 от делото/ до председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет от Ф. Д. М. от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], област Д., С., гражданин на С., етническа принадлежност – арабин, вероизповедание – мюсюлманин – сунит, семейно положение - женен, с лични данни установени с декларация по чл.30,ал.1, т.3 от ЗУБ (л. 69 от делото). Посочената молба не е последваща по смисъла на пар.1, т. 6 от ДР на ЗУБ.

В производството на основание чл. 63а и сл. от ЗУБ е проведено интервю с кандидата за закрила при спазване на разписаните в посочените разпоредби правила – предварително уведомяване на кандидата на разбираем за него език, което е видно от положения подпис на стр.4 от протокол с рег. № УП-6679/24.07.2024г. (л.52 от делото). Интервюто е проведено в присъствието на преводач. Видно от протокола за проведено интервю, Ф. Д. М. твърди, че е напуснал нелегално С. и е заминал за Турция в края на месец ноември 2021г., където е останал за около две години. Не е имал „кимлик“ и е работил като мебелист напълно нелегално. Напуснал е Турция през

месец юни 2024г. нелегално за Република България и е бил задържан от властите преди да влезе в [населено място]. Посочва, че в С. е имал сладкарски цех и магазин, но е бил извикан в запас и се е наложило да напусне нелегално. По време на интервюто сочи, че е учил до 9 клас, служил е от 2006-2008г. в провинция Д., както и че ако отиде да служи в армията в района контролиран от Свободната армия ще трябва да убива хора от семейството си. Не можел да живее нормално и спокойно там, защото района им е контролиран от режима на елевитската общност. Соци, че в С. се намират съпругата, децата, майка му и баща му, един брат и две сестри. Има и един брат в Турция и една сестра в Англия. Пояснява, че заради трудното положение и липсата на условия на живот се наложило да напусне страната си по произход, както и че искал да види децата си, но не можел да се върне в родината си.

Ф. Д. М. е посочил пред административния орган, видно от протокол за проведено интервю на (л.52), че не е получавал други заплахи и не е имал проблеми във връзка с принадлежност към някоя от категориите по чл. 8, ал. 1 ЗУБ - раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Също така е споделил, че не е членувал в политическа партия или организация. Твърди, че не е арестуван или осъждан в държавата си на произход.

В хода на административното производство е приета справка вх. № ЦУ-1841 от 23.08.2024г. на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС (л. 41) относно Сирийска Арабска Република, касаеща актуална политическа и икономическа обстановка. Приета е и справка вх. № ЦУ-1554/01.07.2024г. относно Република Турция (л.19), относно общо положение в страната, актуална обществено-икономическа обстановка, как турското законодателство регламентира и защитава правата на бежанците в Турция, положението на сирийските бежанци в Турция, отговаря ли Република Турция на определението за „трета сигурна държава“ относно гражданите на С., търсещи международна закрила и положение на сирийските кюрди и отношението на официалната власт.

При така изложената фактическа обстановка ответникът е формирал извод, на първо място, че не са налице предпоставки за предоставяне на статут на бежанец по ЗУБ, тъй като не е направил релевантни твърдения за осъществено спрямо него преследване по причини: раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група- не е налице „основателно опасение от преследване“. Молбата за предоставяне на международна закрила е мотивирана с войната в държавата си по произход, а заявените опасения от него попадат в категорията на предполагаеми бъдещи проблеми и са негови лични и необективни опасения, като същевременно не сочи други релевантни причини, обосноваващи опасенията му за преследване. В оспореното решение е мотивирано, че кандидатът за международна закрила не е бил изложен и за него не съществува бъдещ риск от посегателства по чл.9, ал.1, т.1 и т.2 ЗУБ. Въз основа на справката относно обстановката в С. се установява, че е достигнала прага на всеобхватно насилие в рамките на вътрешен въоръжен конфликт, преминал в гражданска война. Ф. Д. М. е напуснал родината си, поради водещите се военни действия, но е напуснал Турция единствено и само по икономически причини – в търсене на по – добър живот за семейството си в Европа, поради което не може да се формира извод, че за него биха настъпили каквито и да било неблагоприятни последици.

Въз основа на твърденията на сирийския гражданин, че е напуснал родината си по произход през 2021 г. и около две години е живял в Турция, административният орган

е приел, че на основание чл. 75, ал. 2 ЗУБ – задължението да бъдат преценени всички обстоятелства, свързани с личното положение в държаваа му по произход –С. и в страната, в която е пребивавал две години- Турция. Като е взел в предвид легалната дефиниция по пар. 1, т. 9 ДР от ЗУБ, органът е изложил съображения, че Турция е трета сигурна държава въз основа на анализ на установеното законодателство и в Турция по отношение на сирийските бежанци, в това число и въз основа на Решение №247/03.04.2024г. на МС на РБ, според което Турция е трета сигурна страна.

С тези мотиви решаващият орган е стигнал до извода, че не са налице предпоставките освен по чл.8 от ЗУБ, така и по чл. 9, ал. 1-3 ЗУБ за предоставяне на кандидата на хуманитарен статут. С оглед изложеното по молбата на Ф. Д. М. е отказано предоставяне на международна закрила с оспореното РЕШЕНИЕ.

В СЪДЕБНОТО производство са представени лично от жалбоподателя нови доказателства, които не са преведени на български език (от л. 84 до л. 88)- военна книжка, повиквателна, покана и за процесуална икономия и поради липса на възможност за страната –е направен превод от преводача в съдебно заседание. Не е спорно, че се касае за военна книжка, издаваща се на военни с името на лицето, граждански документ, издаван на военни, повиквателна за запас с дати, но без да се чете година като по твърдения на лицето е 2020г..

Ответникът е представил актуална справка от 12.12.2024г.(л.89) за актуална обществено-политическа обстановка в С., след падането на режима на президента Б. А..

С оглед всичко изложено СЪДЪТ намира следното:

На първо място съдът приема, че оспореното по делото решение е постановено от компетентен орган –председателят на ДАБ, предвид правомощията на този орган по чл.75, ал.1 ЗУБ. С оглед изложеното се прави изводът, че ответникът е надлежен орган и е постановил валиден административен акт.

В административното производство са спазени регламентиранията правила в чл. 58 и следващите от ЗУБ – приета е молба за международна закрила от Ф. Д. М., същият е уведомен на разбираем за него език относно процедурата, която следва, видно от положен подпис на (л. 72) върху писмено копие на Указанията, в проведеното интервю са участвали преводач от дари език, дадена е възможност на кандидата да изложи историята си, зададени са му уточняващи въпроси- видно от протоколна л.52 от делото.

Съдът счита, че акта е мотивиран, постановен е при изяснена фактическа обстановка, както и е обсъдена е актуалната обстановка в С. и в Република Турция, като са цитирани в решението различни източници на информация, и е формиран извод, че в действителност обстановката в С. е достигнала прага на всеобхватно насилие в рамките на вътрешен въоръжен конфликт, преминал в гражданска война. По приложението на материалния закон, също съставът намира, че същият е правилно приложен. Статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея - чл. 8, ал. 1 ЗУБ. Съгласно чл. 8, ал. 4 и 5 от ЗУБ, преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повтораемост,

като действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация.

Правилно административният орган е обосновал извода за липсата на предпоставките за приложение на чл. 8, ал. 1 ЗУБ, тъй като в процесния случай по отношение на чужденеца не са налице конкретни данни и доказателства, които да обосноват извод за основателен страх от преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение. Кандидатът посочва при проведеното интервю, че същият не е членувал в политическа партия или организация, както и във въоръжена групировка, както и че не е имал проблеми с официалните власти в страната на произход, не е бил аресуван, съден или осъждан, срещу него няма образувани дела, няма контакти с полицията в държавата по произход. Тези негови твърдения обосновават извод за липсата на основания по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец.

По отношение на представените от молителя доказателства в съдебно заседание – повиквателна (за да отиде като запас в армията под № 5), както и покана под № 4 (кога трябва да се яви), преводачът ясно сочи, че на последната няма дата, но на другата страница пишело 16.06. и след това не се чете, а по твърдения на жалбоподателя се касае за 2020г. Съдът намира, че тези документи следва да се кредитират дотолкова, доколкото и в интервюто – е посочено, че е бил търсен, за да ходи запас. Видно обаче от датата -16.06.2020г., Ф. М. е продължил да живее в С. до края на месец ноември 2021 г., което е повече от една година и половина след получаване на повиквателната, поради което това не е непосредствената причина, за да напусне страната си. Отново от интервюто е видно, че лицето в С. има сладкарски цех, семейство, което продължава да е в С., но има и сестра в Англия. В края на интервюто е видно желанието на лицето за по-сигурен живот, отколкото да е налице заплахата за живота му, поради причина-основание за закрила. Представената военна книжка и други документи, които се издават на военни, дори да се кредитират, не променят изводите, направени от ответника. В интервюто лицето е заявило, че е било в армията, но през 2006-2008г.. С оглед изложеното, доколкото не се навеждат нови твърдения пред съда с жалбата, различни от бежанската история, представена на интервюто, то съдът следва да приеме, че жалбоподателят е мигрант по смисъла на пар. 62 от Наръчника на ВКБООН за процедурите и критериите за определяне на статут на бежанец, както също е прието в оспореното решение.

По отношение на основанията за прилагане на хуманитарен статут спрямо чужденеца по чл. 9 ЗУБ- също изводите на ответника са правилни. Предвид данните, съдържащи се в интервюто на молителя, решаващият орган е приел, че липсват доказателства жалбоподателят да е бил изложен на реална опасност от тежки посегателства по чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 ЗУБ - като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко и унижително отнасяне, или наказание. Не се установява да е напуснал след като е изложен на реална опасност от тежки посегателства /такива по чл.9, ал.2/, като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. В тази връзка, както вече беше посочено, самият жалбоподател твърди, че не е имал проблеми с официалните власти, не е бил задържан, съден или осъждан, не твърди също така спрямо него да е оказвано насилие. Следователно, споделят се от

съда изводите на административния орган за липса на основания за предоставяне на хуманитарен статут на основание чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 ЗУБ.

Относно приложението на разпоредбата на т.3 на чл. 9 ЗУБ, регламентираща предоставяне на закрила при реална опасност от тежки и лични заплахи, срещу живота и личността му като гражданско лице поради безогледно насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт, следва да бъде отбелязано, че при разглеждането на този въпрос съдът съобразява и решение на Съда на Европейския съюз от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/2007 г., съгласно което използваните изрази „смъртното наказание“, „екзекуцията“, както и „изтезанието или нечовешкото или унижителното отнасяне или наказание, наложени на молител“ в член 15, букви а) и б) от Директива 2004/83/ЕО, абсолютно идентични на тези, посочени в Закона за убежището и бежанците, обхващат ситуации, при които молителят за хуманитарен статут е специфично изложен на опасността от определен вид посегателство. От друга страна, посегателството, дефинирано в член 15, буква в) от Директивата като изразяващо се в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността“ на молителя, обхваща една по - обща опасност от посегателство -по - скоро се имат предвид в по-широк план „заплахи срещу живота или личността“ на цивилно лице, отколкото определени насилия. Освен това тези заплахи са присъщи на обща ситуация на „въоръжен вътрешен или международен конфликт“. На последно място, разглежданото насилие в основата на посочените заплахи е квалифицирано като „безогледно“ -термин, който предполага, че насилието може да се разпростира към лица без оглед на личното им положение. В този контекст изразът „лични“ трябва да се разбира като обхващащ посегателства, насочени срещу цивилни лица без оглед на тяхната самоличност, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи тежките заплахи, посочени в член 15, буква в) от Директивата.

В това отношение следва да се уточни, че колкото по -способен е евентуално молителят да докаже, че е специфично засегнат поради присъщи на личното му положение елементи, толкова по - ниска ще бъде

степената на безогледно насилие, която се изисква, за да може той да търси субсидиарната закрила. Съгласно посоченото решение на съда на Европейския съюз член 15, буква в) от Директивата във връзка с член 2, буква д) от същата директива трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степената на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

В конкретния случай, както правилно е приел и административния орган - следва да се обсъди освен личното му положение в С. –страната му по произход и в страната, в която е пребивавал, в продължение **на две години –Турция**, която за него се **явява трета сигурна държава**. По отношение на Република Турция е отчетено, че държавата полага усилия на търсещите закрила да бъдат осигурени здравни, социални и образователни услуги. Основателно е прието, че Турция е трета сигурна държава. Реално не били застрашени свободата и живота на чужденеца и не следва да са приложими стандартите във вр. с чл. 15, б. В от Директива 2004/83/ЕО във вр. с чл. 9 от ЗУБ. Липсват данни правата на оспорващия да са били нарушени и да е осъществено спрямо него преследване, както и данни за преследване на лица от етноса на оспорващия. Съдът напълно споделя този извод на административния орган. Не следва да се пренебрегва и установеното от самия жалбоподател, че не е бил принуждаван да напуска Турция, нито да се завръща в С.. За молителя в Турция съществува възможност да поиска статут на бежанец и при предоставянето му да се ползва от международна закрила като бежанец. Със Закона за чужденците и международната закрила не се предоставя бежански статут, но се предоставя правна възможност за легален престой и достъп до права и услуги за лица, нуждаещи се от международна закрила, включително достъп до образование, здравни грижи и социални услуги, след регистрация пред съответните органи. Този вид закрила

основателно се предоставя до овладяване на военния конфликт в С., тъй като тогава сирийските граждани ще могат да се завърнат в страната си по произход без да се страхуват от безогледното и повсеместно насилие заради военните действия. Турция се преценява като трета сигурна държава, тъй като според действащия там Регламент за временна закрила под термина "временна закрила" се разбира статут на закрила, предоставян на чужденци, които са били принудени да напуснат страните си на произход и не са в състояние да се завърнат в тези страни и са пристигнали или пресичат турските граници масово, за да търсят спешна и временна закрила и чиито молби за международна закрила не могат да бъдат оценени на индивидуална основа". Съгласно чл. 6, ал. 1 от този Регламент никой, попадащ в неговия обхват, не може да бъде връщан на място, където той или тя може да бъде подложен на изтезания, нечовешко или унижително отношение или наказание, или където неговият/нейният живот или свобода биха били застрашени поради неговата/нейната раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение. Жалбоподателят не сочи данни да е бил връщан в С.. Направените от него възражения, че има риск да бъде депортиран в С., ако се завърне в Турция, са абстрактни и не кореспондират с установените в действителност факти, свързани с личното му положение. Лицето е намерило в Турция препитание - бил е мебелист. При идентични факти и обстоятелства в този смисъл са Решение № 9661 от 03.09.2024г. на ВАС по адм. дело №2193/2024г., III-то отделение, Решение № 1522 от 08.02.2024г. на ВАС по адм. дело № 6515/2023г. IV –то отделение. Ето защо след завръщането му в трета сигурна държава по смисъла на ЗУБ няма да застраши неговите живот и здраве и няма да го постави в опасност от изтезания или нечовешко отношение, не е нарушен и принципът „non-refoulement“. Няма такава опасност и при връщането му в С. вкл. с оглед новата обстановка.

Във връзка с изложеното съдът обсъди на първо място справка вх. № ЦУ-1841/23.08.2024г. (л.41) на територията на С., на която се е позовал ответникът, че е налице вътрешен въоръжен конфликт считано от 2011г., но от 2020 г. насам конфликта на територията на страната се намира в състояние на застой. В справката се сочи, че фронтовите линии в С. към момента са повече или по-малко стабилизирани и фактически съществуват четири зони под контрола на различни участници в конфликта - зони под контрола на официалното сирийско правителство, зони под контрола на кюрдското самоуправление, зона под контрол на т.нар. "Правителство на сирийското спасение" и зони под контрола на Турция и съюзническите ѝ милиции. Сирийското правителство

контролира над 60 % от общата територия на страната, вкл. центъра, средиземноморското крайбрежие, а всички големи градски зони, вкл. Д., Х. и Х. са разположени в контролираната от правителството зона. Отражено е също, че макар да съществува риск за сигурността, свързаното с конфликта насилие е спорадично, а и от 2012 г. е налице мълчаливо споразумение между сирийското правителство и кюрдската партия "Демократичен съюз", което предоставя на последната известна степен на автономия в районите с кюрдско мнозинство, в североизточната част на страната, в замяна на което кюрдската партия не участва в конфликта. От справката се установява също, че последният останал анклав от първоначалната опозиция на правителството е в северозападната част на провинция И. на границата с Турция, където са разположени десетки предимно ислямистки групи.

По делото е приложена и нова справка от 12.12.2024г. /л.89/ на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ, както и от общо достъпни източници за общото положение в страната след оттеглянето (свалянето) от власт на президента Б. А., поради настъплението на бунтовнически групировки в последните дни и поемането на контрол в редица големи градове в страната, включително и в столицата Д.. След преглед на информацията за тази страна, съдът приема, че въпреки настъпилите нови обстоятелства не е налице съществена промяна в общественото политическия живот в С., която да рефлектира пряко върху гражданите, относно наличие на предпоставките по чл. 8 от ЗУБ. Към настоящия момент няма основания да се приеме, че в С. са налице преследвания на лица, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, или нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост. Напротив, засега се наблюдават по-скоро положителни тенденции за общото положение в С.. В тази връзка са и последните новини, че в страната вече е назначен премиер на преходно правителство на С. за срок до 1 март 2025г. Часове преди това назначение лидерът на сирийските бунтовници Ал Джолани е обсъдил процеса по предаване на властта с действащия министър-председател. Бунтовниците са разпоредили техните части да се изтеглят от превзетите градове и за сигурността да се грижат полицията и силите за вътрешна сигурност. Към настоящия момент вече се работи за съставяне на правителство и възстановяване на реда (информация от журналистически материали на БНТ, БТВ, Нова, Vesti.bg, Дневник и др. български, както и чуждестранни медии, като част от тях се позовават на информация на Агенция Р.. Освен

това в някои медии се публикуват и материали за милиони сирийци, намиращи се извън страната си, които са изразили желание да се завърнат в родината си след свалянето на президента Б. А. и в тази връзка се очаква голям обратен миграционен поток в посока С., като в тази връзка Турция е обявила отварянето на един от граничните си пунктове със С., за да осигури свободното завръщане в родината на желаещите да сторят това (вж. БТА, 24 часа, Novini.bg и др.).

Въз основа и на тази справка се прави извода, че не са налице и разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности от 17 февруари 2009г. по дело № С-465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз от 30 януари 2014г. по дело № С-285/12 по тълкуването на чл.15, б. "в" от директива 2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ.

Всичко това води до извода, обоснован и от административния орган, че за Ф. М. не съществува реална опасност от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1-3 от ЗУБ при завръщането му в Турция.

С оглед изложеното правилно ответникът и по същество е констатирал, че молбата е неоснователна и я е оставил без уважение, поради което и жалбата следва да се отхвърли.

На основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд, С.-град, I-во отделение, 47 –ми състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на Ф. Д. М., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., срещу РЕШЕНИЕ № 10335 от 01.10.2024г. на председателя на ДАБ при МС, с което по чл. 75, ал. 1, т.2, вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4 от ЗУБ, вр. с чл. 9 от ЗУБ, е отказано да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ:

Съдия: